

РЕШЕНИЕ

№ 2713

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2604** по описа за **2022** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от ЗД [фирма], с ЕИК[ЕИК], [населено място] срещу Решение №508 от 13.02.2022г., постановено по нахд №13923/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение /НО/, 106-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №Р-10-679/31.08.2021г. издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2 във връзка с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, във връзка с параграф §1, т.51 от ДР на КЗ, чл.648, ал.1 от КЗ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че административно-наказващият орган неправилно е наложил наказание за извършено нарушение в условията на повторност, след като в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ такава нарушение не е описано. Излагат се съображения за неправилна правна квалификация на твърдяното нарушение. Сочи се, че нарушението представлява

маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Оспорва се и размерът на наложеното наказание, поради това че не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение. Касаторът моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление. Алтернативно моли за преквалифициране на нарушението и намаляване размера на наложената санкция.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител.

Ответникът по жалбата - Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на прокурора е, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Предмет на касационно оспорване е Решение №503 от 13.02.2022г. по нахд №13923/2021г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

Във връзка с постъпила жалба в КФН с вх. № 91-02-724/15.06.2021г. от Г. Т. П., относно предявена пред ЗД [фирма] претенция № [ЕГН]/30.12.2020г. за изплащане на застрахователно обезщетение по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на 16.06.2021г. от дружеството- жалбоподател са изискани писмени обяснения и заверено копие от цялата документация, съдържаща се в преписката по щетата.

При извършената на 24.06.2021г. проверка на изпратените от застрахователното дружество документи е констатирано, че щетата е заведена в ЗД [фирма] на 30.12.2020г., като последното доказателство във връзка с претенцията е представено на 11.01.2021г.

След 11.01.2021г. жалбоподателят не е изисквал от увреденото лице допълнителни доказателства, необходими за установяване на претенцията съгласно разпоредбата на чл.106, ал.3 от КЗ и е изплатил обезщетение на 11.06.2021г. т.е. след изтичане на законоустановения срок от 15 работни дни, считано от представянето на доказателствата по чл.106 от КЗ.

С акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-686/21.07.2021г., е констатирано, че жалбоподателят ЗД [фирма] се е произнесъл по претендираното застрахователно обезщетение от Г. Т. П. по щета № [ЕГН]/30.12.2020г. извън законоустановените 15 работни дни, считано от 11.01.2021г., което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 01.02.2021г., вкл. Посочено е, че с бездействие на 02.02.2021г. в [населено място] жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление № Р-10-679/31.08.2021г., с което на основание чл.644, ал.2, пр.2 във вр. ал.1, т.2 от КЗ, на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000,00 лева за неизпълнено правно задължение по чл.108, ал.1 от КЗ, реализирано в условията на повторност по смисъла на § 1, т.51 от ДР на КЗ, след като дружеството е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10- 821/17.09.2019г., влязло в законна сила на 16.03.2020г.

При така установената фактическа обстановка, правилно решаващият съд е обосновал извод за законосъобразност на наказателното постановление, поради това че е издадено при отсъствие на допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон.

В хода на административно-наказателното производство е установено, че касаторът е санкциониран за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ с влязло в сила на 16.03.2020г., НП № Р-10-821/17.09.2019г. на КФН. При тези данни правилно е прието, че процесното нарушение, е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По тази причина оспореното от касатора нарушение е санкционирано като повторно извършено по реда на чл.644, ал.2, пр.2 във вр. с чл.644, ал.1, т.2 от КЗ.

Действително в АУАН нарушението не е описано като повторно, но това не е основание да се приеме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като "повторността" не е елемент от състава на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ. В случая "повторността" обуславя приложимата санкционна норма - чл. 644, ал.2, пр.2 във вр. с чл.644, ал.1, т.2 от КЗ, която норма не се сочи в АУАН и не се определя от актосъставителя. Възраженията на касатора в тази насока са неоснователни.

Неоснователни са и останалите възражения. Нарушението е правилно квалифицирано. Касационното възражение, че в конкретния случай са приложими разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ са неоснователни. Разпоредбата на чл.496, ал.1 от КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл.380 от КЗ пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока /по чл.496, ал.1 и чл.108, ал.1 от КЗ/ е нормативно определено с чл.108, ал.3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 от КЗ. Следователно, всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл.108, ал.1 от КЗ и чл.496, ал.1 от КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Нарушението не може да се определи като маловажно. Изложените в тази връзка мотиви от районния съд се споделят изцяло от настоящия съд. Размерът на санкцията е определен правилно /3000лв./ - малко над минимално предвидения в КЗ и много под средния размер /от 2000лв. до 40000лв./.С така определената санкция ще се постигнат целите на наказанието.

СРС е извършил цялостна проверка на законосъобразността и правилността на НП. Правилно са формирани вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи. Не

са допуснати порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

С оглед на изложените съображения настоящия съд намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо, постановено в съответствие и при правилно приложение на закона и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касационния ответник следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл.63д, ал.5 от ЗАНН вр. чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 508 от 13.02.2022г., постановено по нахд № 13923/2021г. по описа на СРС, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор, юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80,00 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.